

[Niels Andersen.]

investeringstrang, hele vort erhvervsliv i øvrigt lever under, må det endvidere håbes, at den foreslåede ændring af forsikrings-selskabernes friere dispositionsret må betyde, at der herved åbnes nye muligheder for vort erhvervsliv for at få kapitalbehovet dækket.

Ud fra disse betragtninger vil retsforbundet medvirke til en gennemførelse af såvel lovforslaget om forsikringsvirksomhed som lovforslaget om ændring i lov om tilsyn med pensionskasser.

Alfred Jensen: Det er jo store og omfattende lovforslag, vi har til behandling. Ingen af de foregående ærede ordførere har følt sig foranlediget til at tage de forskellige områder op, til trods for at der er rigelig taletid, og det siger mig, at man kun har taget de spørgsmål op, som man syntes det var mest påkrævet at behandle i denne forbindelse. De bemærkninger, jeg skal gøre ved behandlingen af de to lovforslag, vil da også handle om det, som jeg mener er det vigtigste.

Det vigtigste for mig er den sikkerhed, der bydes de forsikrede. Grunden til at vi skal have en lovgivning på dette område, må vel være, at man vil sikre, at de forsikrede ikke udnyttes groft, og at der skabes garanti for, at den risiko, folk udsætter sig for, ikke bliver alt for stor. Hvis det er hensigten, vil jeg gerne spørge, om det er rimeligt i en sådan lov at undlade at fastslå, at de, der kontraktligt indlader sig med et forsikringsselskab — i hvert fald når det drejer sig om et nyt forsikringsselskab — skal have garanti for, at de får de fulde beløb udbetalt. I kapitel XIII i lovforslaget om forsikringsvirksomhed forudses det, at der kan ske en reduktion. Det må dog være rimeligt, at der, når en mand opfylder de forpligtelser, han kontraktligt har påtaget sig, ved punktligt at betale sine præmier, så også på en eller anden måde skabes garanti for, at han ikke udsættes for, at de penge, som han ventede at få, en skønne dag er blevet betydeligt færre i

kroner og øre, end der blev lovet ham, da han tegnede forsikringen.

Jeg rejser spørgsmålet, fordi det er aktuelt. Det er aktuelt, efter at Kreditbanken er trådt i likvidation. I forbindelse hermed rejser sig også spørgsmålet om det rimelige i, at den mand, der sparer af sine små midler, som i blind tillid sætter penge ind i en bank, skal udsættes for, at hans beløb skæres ned — jeg ved ikke, hvor langt ned det bliver i tilfældet Kreditbanken. Det er rimeligt, at man rejser spørgsmålet om sikkerhed mod, at sparede midler på den ene eller den anden måde antastes gennem spekulation. Når det offentlige opfordrer folk til at spare, må man også sørge for, at sparerne får sikkerhed. Vi ved jo, at det i forvejen er så som så med fordelene ved at spare, fordi pengene bliver mindre værd takket være den inflatoriske udvikling, som staten ikke kan siges at være helt uskyldig i. Kommer hertil, at man ikke engang kan regne med at få de kroner og øre, man har stillet efter, siger det sig selv, at der er et problem her, og derfor rejser jeg spørgsmålet om at skabe en sådan sikkerhed.

Nu ved jeg meget vel, at man over for mig vil sige: ja men det er jo dog kun et enkelt tilfælde, og den slags ting sker så sjældent. Man vil vel oven i købet spørge mig, om jeg kan nævne et forsikringsselskab, hvor det er gået sådan. Det kan jeg ikke; men det er også for sent at kaste brønden til, når barnet er druknet, og netop på baggrund af den spekulation, der er afsløret i forbindelse med Kreditbanken, synes jeg, det er rimeligt her at rejse spørgsmålet om sikkerheden. Når vi faktisk er kommet så vidt, at vi giver forsikrings-selskaberne større mulighed for at spekulere med pengene, altså mulighed for at udsætte sig for større risiko, er det dog rimeligt, at dette spørgsmål rejses. Nu vil man altså tillade, at forsikringsfondens midler i større omfang end før udlånes til anbringelse i bygninger, og alene det, at man vil tillade større udlån i hypotekforeningsobligationer, betyder jo en større belastning — enhver